

MÈDIUMAS 43

2007 m. liepa
Dvigūbas numeris
(Vertimas iš vokiečių kalbos)

Atsakymai į klausimus - iš kur žmogus ateina ir kur eina -
iš dvasinės krikščionybės taško

Dvasinės krikščionybės mokslas Alfredo Dalliardo padaryta santrauka

TURINYS

Dvasinės krikščionybės mokslo kilmė ir teisėtumas	1
Dvasinės krikščionybės mokslo apžvalga	
+ Kūrinių susidarymas dvasiniame pasaulyje	3
+ Angelų / dvasių atkritimas ir nupuolimas į tamsybę	6
+ Pragaras - puolusių angelų vieta	9
+ Bandyimas pakilti ir atkritimas rojuje	10
+ Ilgas laukimas pragare	12
+ Pakilimas per žemę ir žmoniją	13
+ Išganymas per Kristų	16
+ Žmogus - puolęs angelas ant grįžimo kelio į dangų	19
+ Būsimasis gyvenimas dvasiniame pasaulyje	21

Dvasinės krikščionybės mokslas

Dvasinės krikščionybės mokslas yra šventųjų dvasių perduotas mokslas. Kyla klausimas, ar šalia Biblijos, kaip tiesos knygos, tokio mokslo reikia. Atsakymas yra „taip“, kadangi, vieną vertus, tiesos ieškojimui Biblija turi ribas, ir kitą vertus, Jėzus pažadėjo tiesos dvasių. Mes dabar tą temą paliesime ir po to suteiksime dvasinės krikščionybės mokslo apžvalgą.

Dvasinės krikščionybės mokslo kilmė ir teisėtumas

- + Dvasinės krikščionybės mokslu suprantamas Kristaus mokslas, kaip jis šventųjų dvasių (vadinamų ir angelais, Dievo dvasiomis arba tiesos dvasiomis) žmonėms skelbiamas.
- + Dvasinės krikščionybės mokslas *pripažįsta dvasių kaip savistovių, asmeniškų ano pasaulio būtybių, kurios gali žmonėms pasireikšti*, egzistenciją - pasireikšti ar tai būtų vadovavimo prasme, ar suvedžiojimo, ar tiesos arba melo prasme. Į įspėjimą, neklausinėti mirusiųjų, žiūrima labai rimtai, nes kontaktas su

mirusiaisiais turėjo pas senas tautas baisių pasekmių. Per žmogiškuosius medius, mirusieji tautą suvedžiodavo ir skatino daryti smerktinus veiksmus, būtent, vaikus aukoti, ištvirkauti aukų puotos metu, nesilaikyti santuokinės ištikimybės, užmušti, kariauti, vogti, apgaudinėti ir daug kitų. Mirusiųjų dvasių priešinga pusė yra dvasiniai gyvieji, Dievo dvasios, šventosios dvasios. Jos yra su Dievu sujungtos ir turi atitinkamą žinojimą - jos veikia Dievo vardu.

- + Dvasinės krikščionybės mokslas išeina iš to, kad *mums žmonėms dvasinės krikščionybės supratimui reikalingi šventųjų dvasių kaip tiesos dvasių paaiškinimai*. Jis remiasi Jėzaus pažadu trumpai prieš mirtį, kad jis žmonėms atsiųs tiesos dvasių arba šventas dvasias kaipo tiesos skelbėjas (žr. Jn 14, 16-17, 26; 15,26; 16,17,13). Šią pažadą Jėzus todėl davė, kadangi, vieną vertus, to meto žmonės negalėjo suprasti, ką jis galvoja ir, kitą vertus, Jėzus žinojo, kad žmonės vėliau jo mokslą iškraipys, piktnaudžios, klaidingai išaiškins - ar tai dėl savo galios interesų, ar liuciferiškų dvasių įtakoje, kurios tiesos platinimą sieks visomis priemonėmis sutrukdyti.

Kai Jėzus Kristus iš žemės vėl grįžo į dangų, pasiuntė jis šventas dvasias į žemę. Tuomi Kristus ištesėjo savo pažadą, kad pasiųsiąs žmonėms globėją ir tiesos dvasią. Nuo to laiko Sekminės yra šventųjų dvasių šventė. Jos primena žmonėms, kad Dievo dvasių pasaulis veikia į žmogų, būtent paguodos, sustiprinimo ir vedimo prasmėje.

- + Ką oficialios Bažnyčios ir laisvosios Bažnyčios supranta po „šventąja Dvasia“, tai dvasinės krikščionybės mokslas supranta kaip „šventųjų dvasių“ *koletyvinį vardą*.
- + Pagal dvasinės krikščionybės mokslą ne žmonių reikalas nuspręsti - ar tai būtų popiežius, mokymo įstaiga, bažnyčios susirinkimas arba sinodas - kas yra tiesa, bet tą kompetenciją turi vien tik šventosios dvasios, kurios gali prieiti prie tiesos šaltinio (žr. Mediumas nr. 16: Tiesos šaltinis). Jos veikia Dievo ir Kristaus pavedimu ir turi tiesą skleisti į visas puses. Kiek tai joms pavyksta, priklauso daugiausiai nuo žmonių, ar jie linkę šventųjų dvasių pamokymus priimti, ar patys nori nuspręsti, kas tiesa yra.
- + Kas liečia kontaktus su dvasiomis, tai lemiančiai yra, ar pasireiškianti dvasia yra Dievo dvasia, ir tuomi ji patikima. Bet kaip sužinoti, ar pasireiškianti dvasia yra dvasia sujungta su Dievu, ar ji yra nuo Dievo atskirta, žema būtybė? *Kaip galima nuo suklaudinimų apsisaugoti?* Reikia dvasias patikrinti, kad būtų galima jas atskirti (žr. Mediumas nr. 17: Mediale Kontakte mit Geistwesen¹).

Biblijos ribos tiesos ieškojimui

Krikščioniškos bažnyčios, ieškodamos tiesos, remiasi daugiausia Biblija kaipo tiesos šaltiniu. Jos galvoja, kad ypatingai Naujasis testamentas yra Dievo apreikšta tiesa. Tiesa, Naujasis testamentas vis dar yra didelė tiesa, bet jo negalima be apribojimų pilnai perimti kaipo tiesos šaltinio. Štai argumentai:

¹ Medialūs kontaktai su dvasiomis

- Biblija nėra baigta knyga su visa, be išimties, tiesa. Jėzus Kristus šiaip nebūtų sakęs, kad jis turėtų dar nemažai ko pasakyti, bet jo dabar nesuprastų; jis todėl atsiųsiąs tiesos dvasias žmonių pamokimui. Biblijoje randasi tik ta tiesa, kurią žmonės prieš du tūkstančius metų galėjo suprasti.
- Tos ribotos tiesos dalys, per sunkumus išversti ir per vertėjų ribotą pasaulėžiūrą ir jų religinį pasaulio vaizdą ir taip pat per vertimo užsakovų įtaką (bažnyčia, popiežiai), buvo neteisingai išverstos arba net suklastotos.
- Kai kas yra, kas liečia laiką, neteisingai įrūšiuota. Dažnai nėra skirtumų tarp apibūdinimų, liečiančių pasaulio pradžia, ir tokių, kurie kalba apie laiką prieš Kristaus išganyką. Taip pat nėra aiškios linijos tarp ano laiko, kai Jėzus gyveno ir tarp sekancios žmonijos ateities.
- Be to, Biblija prileidžia gan skirtingus aiškinimus. Todėl Petras nebe reikalo sakė, kad Rašto negalima savavališkai aiškinti, tam esančios šventosios dvasios kompetentingos (2 Pt 1, 20-21).

Visais laikais kalbėjo šventosios dvasios žmonėms per medius

Pirmųjų krikščionių parapijose buvo savaimė suprantama, kad Dievo dvasios per žmones kaip per medius jiems kalbėjo. Pas Povilą vis ir vis randame nurodymą į tiesos pasiuntinius, į Dievo dvasias (žr. 1 Kor 2, 4-5; 2,10; 2,12-16; 12,1-11;14). Visais laikais buvo žmonių, kurie medialinį ryšį su dvasiniu pasauliu turėjo ir iš jo informacijų gaudavo, kurios dažnai esminiai skirdavosi nuo to ką bažnyčios mokino ir mokina.

Tad ir Dievo dvasios nuo 1948 iki 1982 metų per mediumą Beatrice Brunner Dvasinėje Ciuricho² Ložėje viešai veikė ir ieškantiems žmonėms nuodugnai apie gyvenimo prasmę ir apie gyvenimą anoje pusėje mokino. Tiesai tarnaujančios dvasios vadinosi Lėna ir Juozas³ (Lėna, priešingai nei Juozas, nėra buvusi nupuolimo dalyvė ir niekad nėra buvusi žmogumi). Medialiniai perdavimai buvo tuomet įrašomi į juostas ir knygoje bei žurnale „Geistige Welt“ spausdinami ir skelbiami. Sekantį apžvalgą apie dvasinį krikščionišką mokslą yra iš šio dvasinio turto paimta.

Gilaus arba visiško transo⁴ mediumas yra žmogus, kuris turi savybę, leisti per save veikti dvasiniai būtybei. Pas kalbėjimo mediumą dvasinė būtybė panaudoja medio kalbėjimo įrankius kalbėjimui, kai mediumas, „atsibudęs“ iš gilaus transo, nežino, kas buvo per jį kalbama.

Kūrinijos susidarymas dvasiškume

Pirmasis visokios būties šaltinis yra Dievas⁵. Pagal mūsų supratimą, Dievas yra be pradžios. Dievas yra asmuo ir turi pavidalą. Dievas yra tėvas ir motina kartu, jis

² Zürich

³ Vokiškai - Lene ir Josef

⁴ Vokiškai - Tief- arba Volltrancemedium

⁵ Vokiškai - Die Urquelle allen Seins ist Gott.

turi savyje ir motinišką principą. Dievas turi galingą kūrybinę galią ir yra amžinojo gyvenimo dovanotojas. Dievas yra tobūliausias, kas begali būti. Dievas yra tik tyrumas⁶, ir tas tyrumas yra gyva galia, kuri išoriškai pasireiškia kaip gyva ugnis. Dievas yra aprengtas milžniška ugnimi. Apie patį Dievą yra begalinė šviesa, neišmatuojama galybė, kurią jis į dvasinį ir medžiaginį pasaulį siunčia. Dievas yra begalinė meilė ir gėris. Dievuje yra išmintis, pati tiesa.

Dievo grožybė, šlovingumas ir skaistumas⁷ yra taip neapsakomi ir nuostabūs ir nepaprastai gražūs, kad mes negalėtume tos grožybės ir to šlovingumo matyti. To neįstengia net ir visos dvasios, nes tam reikia tam tikro vidinio išsivystymo, reikia pasiekti tam tikrą dvasinį lygį. Jį pamatyti ir pergyventi yra Dievo dvasioms didžiausia laimė. Tam betgi yra reikalinga pabūti kurį laiką Jo artumoje jo nematant, nes pirmiausia reikia prie esančios atmosferos priprasti.

Kristus, vienintelė iš Dievo gimusi būtybė

Kristus yra gimęs iš Dievo. Kristus yra vienintelis tiesioginis kūrinys. Dievas pervedė Kristui viską didžiausiu kiekiu, kas jame pačiame buvo. Jis Kristų aprūpino ir ana kūrybine galia ir meile, kurią jis pats turėjo. Kristus tapo netik išoriniai, bet ir su savo gabumais ir kokybėmis Dievo atvaizdu. Dievas davė Kristui skaisčiausią ir pajėgiausią šviesą, didžiausią jėgą ir gražiausią, kilniausią išvaizdą. Taip įvyko tik pas Kristų. Todėl visi po Kristaus gimusieji ir jo sukurti sutvėrimai nei kas liečia jėgą ir nei kas liečia grožį, nepalyginami su Kristumi. Taip kaip Dievas savyje turi tėvo ir motinos principą, taip turi ir Kristus, kaip vienintelė iš Dievo gimusi dvasia, savyje tėvo ir motinos principą. Tuomi Dievas jam suteikė jėgą ir galią tolimesniam kūrimui.

Tolimesnį kūrimą atliko Kristaus

Laikui bėgant, Dievas ir Kristus nutarė, begalybę dar daugiau pagyvinti ir pastatyti hierarchiją. Kas liečia tolimesnį kūrimą, kitų dvasių kūrimą, tai viską darė Kristus. Todėl sakoma, kad *Kristus yra vienintelė, tiesioginė Dievo kūryba*. Po to kai Dievas savo kūrybinę galią savo Sūnui pervedė ir taip pačiame Kristuje nuo tada tėvo ir motinos principas kartu yra, tai Kristui buvo įmanoma veikti kartu kitų dvasių sukūrimu. Nes Dievas savo Sūnui davė gražiausią, pajėgiausią šviesą, ir toje šviesoje yra išvystymo galia⁸. Taigi, Kristus turi didžiausias vystymo galias⁹. Su ta galia galėjo Kristus tolimesnį kūrimą dvasių pasaulyje vykdyti.

Kristaus sukurtoms būtybėms davė Dievas amžiną gyvenimą

Tačiau amžino gyvenimo Kristus negalėjo jo sukurtoms būtybėms duoti - tai Dievas pasilaikė sau. Dievas suteikė viskam, ką jo Sūnus sukūrė, savo „kibirkštį“ ir tuomi gyvenimą - amžiną gyvenimą¹⁰. Tad, visas dvasinis gyvenimas yra tiesioginiai Dievo duotas Kristaus sukurtiems pavidalams¹¹. Tik per šią dievišką amžinybės kibirkštį

⁶ Vokiškai - Reinheit

⁷ Vokiškai - Sie Pracht, die Herrlichkeit und der Glanz

⁸ Vokiškai - Entfaltungskraft

⁹ Vokiškai - Gestaltungskraefte

¹⁰ Vokiškame tekste - Leben

¹¹ Vokiškai - Gestalten

tapo tie pavidalai gyvi. Taip Kristus kūrė, susitaręs su Tėvu, dangiškąjį, įvairų pasaulį, ir jo Tėvas džiaugėsi su juo kartu. Biblijoje ne be reikalo sakoma, kad viskas kas danguje ir žemėje yra, yra Kristaus sukurta (Kol 1,16; Hbr 1,2)¹²

Kristus sukūrė tris kunigaikščių poras

Pirmoji dvasia, kurią Kristus sukūrė, buvo Liuciferis. Jis savo grožybėje ir didingume buvo toks gražus, kad jį vadino „šviesos nešėju“. Po milžiniško laikotarpio, Kristus tam šviesos nešėjui davė dualinę būtybę (partnerinę būtybę). Begalinių laikotarpių bėgyje, pamažėl į dvasinę egzistenciją įėjo šeši kunigaikščiai kaipo kunigaikščių poros. Šitie kunigaikščiai (pirmieji) betgi neturėjo savyje tėvo ir motinos principo kartu, kaip Kristus. Kristus juose abu principus padalino, ir taip buvo sukurtos vyriškos ir moteriškos būtybės.

Kiekvienai kunigaikščių porai buvo dangiškame pasaulyje sukurta karalystė, kurioje jiedu galėjo apsigyventi. Kiekviena pora žiūrėjo, kad dangus dvasiniai toliau vystytųsi ir nauja dvasinė gyvybė atsirastų. Bet kad pagaliau nauja būtybė (vaikas) į buvimą galėtų išeiti, reikėjo - kaip jau minėta - vis Dievo prisidėjimo su dieviška kibirkštimi. Tuomi buvo dvasioms/angelams duota galia, iš savęs pačių kitoms, per apvaisinimą sukurtoms būtybėms, suteikti gyvybę.

Didelės dvasinės šeimos susidarymas, suskirstytos į tautas

Tos trys kunigaikščių poros, kurios kiekviena po kurio laiko į būtį¹³ atėjo, sudarė pirmasias dangiškąsias santuokas ir tuomi ir pirmasias dangiškas šeimas. Iš jų laiko bėgyje turėjo dangiškieji pasauliai būti su dvasinėmis būtybėmis apgyvendinti ir tokiu būdu labai didžiulė dvasinė šeima susidaryta, suskirstyta į tautas¹⁴ (ir choras vadinamas). Taip ir įvyko. Bet kiekvieną kartą Dievas suteikė toms būtybėms, kurios į būtį įėjo, per savo galią amžinąjį gyvenimą. Kartu tuo pačiu jis dovanojo joms ir galią, iš savęs kitas būtybes į būtį iššaukti, kitaip tariant, dvasinių būtybių per apvaisinimą sukurti, į kurias tuomet dievišką kibirkštį galima įdiegti.

Ir čia buvo - kaip pas kunigaikščius - dvi būtybės viena kitai sukurtos, viena kaip moteriška būtybė, o kita kaip vyriška būtybė. Kūrinijoje yra po lygiai moteriškų ir vyriškų būtybių. Priešingų lyčių, viena prie kitos tinkančios būtybės, vadinamos dualais¹⁵. Po dualu suprantamas tas TU, partnerinė būtybė. Dualinė pora yra savo visame galvoje, norėjime ir jautime vienas su kitu suderinti.

Ir kaip prieita prie dualų? Per tai, kad Dievo kibirkštis buvo padalinta. Po to buvo viena dalis tos Dievo kibirkšties ant naujai gimusio dvasinio vaiko uždėta, ir ta šviesa pateko tada į kūną, ir dvasinis vaikas pradėjo kvėpuoti ir savo pirmą riksmą padarė - pasidarė gyvybė. Kita dvasinės kibirkšties dalis buvo į kitą šeimą nunešta, kur buvo laukiama kitos lyties vaiko gimimo. (Lyties nustatymas naujai gimusio vaiko įvyksta

¹² Kol 1,15-16: Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas, visos Kūrinijos pirmagimis, nes jame sukurta visa, kas yra danguje ir žemėje, kas regima ir neregima, ar sostai, ar viešpatystės, ar valdžios. Visa sukurta per jį ir jam, ... Hbr 1,2: ..., o dabar dienų pabaigoje jis prabilo į mus per Sūnų, kurį paskyrė visatos paveldėtoju ir per kurį sutvėrė pasaulius.

(Paimta iš Biblija, ekumeninis leidimas, Lietuvos Biblijos draugija, Vilnius 1999)

¹³ Vokiškai - Dasein

¹⁴ Vokiškai - Voelkerschaften

¹⁵ Lotyniškai - dualis „dvigūbas“ (iš Lietuvių kalbos vadovas, Vokietija, 1950)

dar prieš gimimą ir prieš dieviškos kibirkšties patekimą į dvasinį kūną). Bet jokia šeima nežinojo, kur kita kibirkšties dalis buvo nunešta, nes vėliau įvyksiantis dualinės poros sutuokimas turėjo būti staigmena. Vėliau tie vienas kitam priklausantys dualai buvo Dievo angelo suvedami ir sutuokiami. Ir tose dangiškose santuokose gimė vėl vaikų, kurie tėvų su meile ir globa buvo auklėjami. Taip susidarė vis daugiau dangiškų šeimų ir dangus plėtėsi.

Kristus išplėtė toliau ir Dievo jau pradėtą dangišką gyvūnų ir augalų pasaulį. Kristus tad suteikė tokiai begalybei sutvėrimų kūnišką išvaizdą įvairiausiose formose. Tokiu būdu dangiškasis pasaulis gavo pavidalą ir formavosi vis toliau ir toliau su dieviška jėga.

Kristaus paskyrimas¹⁶ Karaliumi

Laiko bėgyje kunigaikščių žinioje buvo dideli būriai angelų, kurių vadovais jie buvo. Kai angelų skaičius buvo didelis, tai Dievas iškilmingai paskyrė Kristų dvasinio pasaulio karaliumi, trijų kunigaikščių porų ir visų kūrinių akivaizdoje, kurie tuomet danguje gyveno. Jis reikalavo iš visų dvasių, kad jos Kristų pripažintų karaliumi ir jam paklusniai tarnautų. Kaip ir ikišiol, gyveno dangiškieji gyventojai taikoje, džiaugsme ir palaimoje, ir neturėjo aistrų ir geismų. Jie džiaugėsi visomis tomis dangiškojo pasaulio grožybėmis, kuris su dieviška galia vis daugiau ir plačiau kuriamas buvo. Nuolat buvo kas naujo sukuriama, o ir gražieji menai nebuvo apleisti. Dangiškieji gyventojai gyveno puikioje vienybėje su Dievu ir su Kristumi kaip jų Karaliumi. Ta laiminga padėtis truko milijardus metų. Ir vis daugiau būtybių atėjo į gyvenimą ir visų dėmesys buvo atkreipiamas į tai, kad Kristus yra Dievo paskirtas ir pateptas Karalius visos kūrinijos ir jo reikia klausyti.

Tema plačiau aprašoma žurnale Mediumas nr. 6

Angelų / dvasių atkritimas ir nupuolimas į tamsybę

Po žmonėms neišmatuojamo ilgo laimingo sugyvenimo laiko danguje, pas Liuciferį - dėl jo šviečiančio grožio vadinamas „Šviesos nešėju“ ir po Kristaus sekantis sukurtas aukščiausias angelas - atsirado pamažu pavydo jausmas Karaliui. Jo noras vis didėjo, Kristui karališkas teises nugincyti ir užimti jo vietą - ir pagaliau jis ta kryptimi pradėjo veikti.

Jis bandė kitus penkis kunigaikščius ir jų legionų vadus patraukti savo pusen. Jis telkė, bandydamas pas dvasines tautas Kristų apjuodinti ir duodamas pažadų. Jis jiems pažadėjo būsimoje, pertvarkytoje karalystėje duoti vietą su galia. Jie jam patikėjo nieko nenujausdami, ir nepermatydami jo galvojimo, nes jis juk buvo aukštas dangaus angelas su ryškia inteligencija.

Šitaip laiko bėgyje pavyko Šviesos nešėjui daug vadovų ir dangaus gyventojų savo pusen patraukti ir sustiprinti savo įtaką. Taip įvyko ne nuo šiandien ant rytojaus, bet pagal mūsų sąvokas, praėjo milijonai metų. Tik pamažu vyko dvasių prisijungimas

¹⁶ Vokiškai - Salbung

prie Šviesos nešėjo, bet jų, kurie Kristaus kaipo dvasių pasaulio Karaliaus nepripažino, susidarė vis daugiau ir daugiau.

Aukščiausias paklusnumo įsakymas buvo pamirštas

Tai buvo nusižengimas aukščiausiam įstatymui, prieš Dievo valią. Nes kai kūrinių pradžioje vis daugiau dieviškų šeimų danguje gyveno, buvo įvesta įstatymų tvarka, kurios visi kūriniai turėjo laikytis. Aukščiausias įstatymas buvo: *paklusnumas Dievui*. Taigi, dalis angelų šitam įstatymui nusižengė. Jie prieš tai gyveno laimingai, vystėsi ir buvo aktyviai kūrybingi - per tai jie aukščiausią paklusnumo įstatymą visai pamiršo, kuris kaipo įstatymas buvo aiškus ir suprantamas, bet daugelis jo tokiu nelaikė. Vis iš naujo būdavo skelbiama, kad Karaliui reikia rodyti ištikimybę. Jie klydo, manydami, kad Dievui neprieštarauja, jei jie Kristaus kaipo Karaliaus nepripažįsta.

Kristus buvo nelaimingas, matydamas, kiek daug nuo jo atsitolino ir kaip lengvabūdiškai Liuciferis pažadus davė, ko jis neturėjo teisės daryti. Kristus numanė, kad bus bausmė, bet jis nežinojo kokia ji bus, kadangi tai Tėvas sau pasilaikė. Kristus Tėvui, jei tai jo valia, net pasisiūlė Liuciferio naudai atsisakyti. Tačiau Tėvas taip negalvojo. Priešingai, Dievas paguodė savo Sūnų ir pasakė, kad jis ką nors darys, kai ateis laikas.

Kodėl Dievas iki tada nieko nedarė?

Dievas todėl iki šiol nieko nedarė, kadangi tai turi bendro su laisvu valios apsisprendimu, su galvojimo ir veikimo laisve, kurią kiekvienas dangaus kūrinys yra kaip dovaną iš Dievo gavęs. Buvęs Šviesos nešėjas galėjo įvairiais laikais savo minčių, užimti Kristaus vietą, atsisakyti ir tokiu būdu nebūtų sukilimas prieš Kristų įvykęs. Jis būtų galėjęs prie noro, būti Kristaus vietoje, ir likti, ir nerinkti tokioms mintims pritarėjų. Priešingai, jis nuo dieviškumo vis daugiau nutolo, vis dažniau puoselėjo savo negatyvias mintis ir, pagaliau, jas realizavo. Kadangi tai tęsėsi milžiniškus laikus, tai nebuvo rimtai laukiama Dievo veiksmų.

Dievas seniai permatė Liuciferio sumanymus, bet laukė toliau. Jis taip pat matė, kiek į Liuciferio pusę perėjo. Dievas leido ilgam laikui praeiti, kurio metu dvasios tarpusavyje *pasidalino*. Jos persikėlė į kitus dangus ir gyveno pas bendraminčius. Tuose namuose, kur artimieji pasidalino, ten vis daugiau liūdesio atsirado. Buvo laukiama ir viliamasi Dievo veiksmų.

Dievas leido pastatyti tamsybės buveinę?

Tuomet Dievas leido paruošti buveinę tiems, kurie atsisakė būti ištikimais Kristui. Ši buveinė numatyta be jokios šviesos. Ir taip Dievui ištikimieji pamažų tą vietą pastatė - pragarą. Liuciferis ir jo sekėjai nieko nenujautė ir nepastebėjo tų paruošimų. Priešingai, Liuciferis galvojo, kad jis vis daugiau galios turįs.

Dievas atmetė Liuciferio reikalavimą - Liuciferio šviesa užgeso

Kai pagaliau ir Mykolo, kuris buvo prisiekęs dangiškas vietoves prižiūrėti, dalis kariuomenės perėjo į Šviesos nešėjo pusę, tai Liuciferis galvojo dabar turįs pakankamai legionų, pradėti su Kristumi kovoti ir jį nuversti. Tuomet Liuciferis su

visais savo šalininkais nuėjo pas Tėvą. Jis pagarbino Dievą ir sakė jam, kad jis norįs karaliumi būti; jis tegul pažiūrįs į tuos būrius, kurie jo pusėje; jie tarnautų jiems abiemis, jis tegul jį visų angelų karaliumi karūnuojąs!

Tuomet staiga pasidarė tamsu aplink buvusį Šviesos nešėją - jo šviesos užgeso, jis prarado savo tyrumą. Ir Dievo balsas - jis buvo visų angelų ir visuose pasauliuose girdimas - suskambėjo: jie - atkritusieji angelai - jo šventos valios esą neišpildę. Jo šventa valia yra, kad Kristus yra visų angelų valdovas. Ir jie girdėjo, kad jie nusižengė prieš paklusnumą ir jiems danguje daugiau nesą vietos.

Staiga Liuciferis pamatė, kad jis pasipriešino Dievo įstatymui, kai tuo tarpu jis iki šiol tikėjo, kad jis tik Kristui priešinosi, kad gautų iš Dievo norimas teises. Prieš patį Dievą jis nenorėjo sukilti, kadangi jis apie Dievo galybę žinojo.

Su milžinišku dundesiu buvo nepaklusnieji iš dangaus išmesti

Ir visi, kurie buvo atsidavę Liuciferio nusistatymui, buvo kartu su Liuciferiu milžinišku ūžimu atstumti ir iš dangų išmesti. Tokio pat likimo sulaukė ir tie, kurie tik pusėtinai už Liuciferį buvo. Nes dangų reikėjo išvalyti, kad ateityje tik tokie čia gyventų, kurie yra tyro¹⁷ galvojimo. Ir jie visi nupuolė į tamsybę.

Daug kas suprato, kad jie klaidingai pasilelgė. Ir akritusiųjų legionų aukščiausieji vadai suprato, kad jie taip nebutų turėję daryti. Jie nenorėjo prieš Dievą nusižengti, bet nusižengė Jo žodžiui, nors jie Dievą šlovino ir jam giedojo, kad Jo žodis jiems esąs šventas ir jie esą Jam ištikimi. Dabar jau buvo pervėlu! Daug kam nebuvo aišku, kas čia vyksta.

Neištikimieji neleido savęs taip paprastai išmesti iš dangaus į tamsybę, bet priešinos - buvo baisi kova (žr. Apr 12,7-9)¹⁸, kuriai abi pusės buvo pasiruošusios. Buvo kovojama ugingais kardais, nes ko dvasia labiausiai bijo, tai yra dvasinė ugnis. Liuciferis tuomet įžiūrėjo, kad negali laimėti, jis turėjo pripažinti Dievo galybę. Tuomet kaip pirmasis buvo Liuciferis iš dangaus išstumtas. Kristus vėliau ant žemės sakė: „Mačiau šėtoną, kaip žaibą krintantį iš dangaus“ (Lk 10,18).

Liuciferis tada nutraukęs legionus ir legionus būtybių į gelmes. Be Liuciferio dar ir dvi kitos kunigaikščių/kunigaikštienių iš tų trijų kunigaikščių porų nupuolė, kurios irgi savo šalininkus į gelmes nutraukė. Su jomis Liuciferis buvo ypatingai susidraugavęs ir jos buvo stropios šalininkės.

Dangus buvo nuodugniai pasikeitęs

Danguje kurį laiką buvo nusiminimas ir liūdesys, nes atskyrimas buvo ir likusiems skaudus - jie užjautė kritusius ir vylėsi, kad jiems neužilgo vėl bus geriau. Ne vienas angelas neteko savo motinos arba tėvo, brolio arba sesers arba savo dualo ar savo vaikų. Dažnai buvo likęs danguje tik vienas šeimos narys, kuris dabar jautėsi vienišas

¹⁷ Vokiškai - reines Denken

¹⁸ „Ir užvirė danguje kova. Mykolas ir jo angelai kovojo su slibinu. Ir kovėsi slibinas ir jo angelai, bet jie pralaimėjo, ir nebeliko jiems vietos danguje. Taip buvo išmestas didysis slibinas, senoji gyvatė, vadinamas velniu ir šėtonu, kuris suvedžiojo visą pasaulį. Jis buvo išmestas žemėn, ir kartu su juo buvo išmesti jo angelai“.

ir apleistas. Kiti vėl liūdėjo dėl draugų, su kuriais jie anksčiau ne kartą maloniai pasišnekėdavo, arba dėl giminių, su kuriomis jie anksčiau gerus santykius turėjo ir kurių namuose jie dažnai lankydavosi. Pas visas tas skirtingas dvasines tautas buvo angelų, kurie buvo atkritę. Buvo tautų, kurios beveik visos buvo Šviesos nešėjai atsidavusios.

Per angelų nupuolimą ištuštėjo milžiniškos gyvenvietės - visos tos buveinės Liuciferio karalystėje dangiškame pasaulyje, visi tie namai jo šalininkų. Tai buvo labai didelis skaičius. Likusieji ištikimieji turėjo prie naujų sąlygų prisitaikyti, pritapti prie naujo pasaulio. Nes dabar reikėjo daug ko naujai pertvarkyti, kadangi dangiški puolusiųjų turtai turėjo būti ir toliau administruojami. Tie turtai perėjo į kitų kunigaikščių rankas. Jie turi juos prižiūrėti, kad vėliau juos buvusiems savininkams galėtų gražinti, kai tie vėl grįš į dangų. Taip pat reikėjo daugelį darbų sustabdyti, kuriuos ikišiol angelai atliko.

Temos pagilinimui žiūrėk Medium 6: Atkritimas ir angelų nupuolimas.

Pragaras - puolusiųjų angelų vieta

Puolusieji pateko į pragarą, kurį angelai anksčiau specialiai puolusiems paruošė ir iš kur visa šviesa buvo ištraukta. Juos lydėjo Mykolo legiono angelai. Buvusį Šviesos nešėją jie ištrėmė į giliausią tamsybę, kur jis ateityje turi gyventi. Jis negalėjo to likimo išvengti.

Tamsybės, neapykantos ir kančios vietovė

Į tą tamsybę kritusiems, tai buvo baisus kritimas į netikrumą ir tamsybę - jie pasijuto višiškai prapuolę. Jie prarado savo šviesą su nuostabiomis spalvomis, ir tokiu būdu patys tapo tamsa. Kadangi jie dabar jau neturėjo su Dievu harmoniško santykio, tai jie kaip pasėkmę jų disharmonijos su Dievu, savyje turėjo dvasinę tamsybę.

Tai buvo baisus laikas - buvo didžiulė maišatis, verkimas, šaukimas ir kaukimas. Tuo pat po nupuolimo, pragare buvo visi karčiai apsvylę, kad per Liuciferio laikyseną pateko į tokią bėdą ir tamsybę. Jie prakeikė Liuciferį. Bet jie ir Dievui skundėsi¹⁹, kadangi jis jiems nebuvo nuolaidus ir juos iš anksto neįspėjo (nors jie vis ir vis iš angelų girdėjo tą žinią, kad Karaliui reikia būti ištikimiems). Su savo neapykantos pilnu galvojuimu jie vis daugiau nusitolino nuo Dievo, ir jų Dievo kibyrštis visai aptemo. O pats Liuciferis vis daugiau išleido ant savo pavaldinių savo galią, kiek jos jam dar buvo likę. Jis pas save ir pas kitus vis didino nedorybes ir sukūrė neapykantos ir melo karalystę.

Jie prarado savo dievišką sąmoningumą ir tapo dvasiniai mirusiais

Jų kūnas sutirštėjo²⁰ ir sugrubėjo. Jie, tiesa, dar turėjo tą pačią išvaizdą ir formą kontūruose, bet joje nebuvo to švelnumo ir grožio, ir išoriniai atspindėjo tų būtybių neharmoniskumą. Kuo giliau būtybė buvo nutrenkta, tuo labiau jos dvasinis kūnas

¹⁹ Vokiškai - hadern

²⁰ Vokiškai - verdichten

buvo sutankėjęs²¹. Bet ir daug kitų dalykų dingo: šiluma, malonumas, linksmumas, džiaugsmas, laimės pajautimas, harmonija ir meilė.

Puolusiųjų angelų šviesa jų sielose buvo, tad, iki kraštutinumo sumažinta, aptemdyta. Viskas buvo sutraukta į mažytį branduolėlį, taip pat ir visas sąmoningumas. Tai reiškia, su tuo nupuolimu prarado puolusieji ir savo dievišką sąmoningumą - jie daugiau nieko nežinojo apie tą puikybę, kurioje jie anksčiau gyveno. Nors dabar jie gyveno toliau, bet juos ištiko dvasinė mirtis ir todėl Dievo pasauliui jie buvo mirę.

Pagerėjimo pakopos sušvelnino kietą likimą

Bet Liuciferis negalėjo toje tamsybėje valdyti ir viešpatauti taip kaip jis norėjo. Dievo angelai gavo uždavinį, būtent, pragare įtaisyti skirtingų plotmių/pakopų, kadangi ne visi pragaro gyventojai buvo vienodai nusidėję. Pagal tų angelų nusidėjimus, buvo jie paskirstyti į tas pakopas, kurios jų nusižengimui atitiko. Kas tada danguje smarkiai už Liuciferio reikalą angažavosi, tas buvo sunkiai nusidėjęs ir buvo paskirtas į žemą pakopą. Kam nereikėjo tarp Kristaus ir Liuciferio apsispręsti, tas mažiau nusidėjo, bet ir jie turėjo dangų apleisti - bet jie nebuvo į taip galias pragaro vietas nutrenkti kaip kiti. Šitaip buvo puolusieji angelai sulyg jų nusikaltimu į įvairias pakopas paskirstyti. Ten jie turėjo ilgai laukti nelaimingume, kentėjime ir nusivylime. Per įžiūrėjimą ir savo galvosenos pakeitimą, galėjo puolusieji pragare į aukštesnę pakopą (pagerėjimo pakopą) pakilti, kur gyvenimas buvo malonesnis ir kur jie nuo pragaro prispaudimų ir vadovų netaip priklausomi buvo. Taip nuo pakopos į pakopą buvo vis daugiau šviesos - net iki prieblandos.

Bandymas pakilti ir atkritimas rojuje

Dievas kaipo meilės ir gėrio visuma, vėliau pasigailėjo į pragarą nukritusių, ypatingai tų prisiglaudėlių²², kurie mažiau nusikalto nei jų suvedžiotojai. Jis norėjo jiems suteikti progą grįžti į dangų. Dievas tad leido paruošti dvasinę plotmę - *Biblijos rojū*. Tie, kurie pirmieji iš pragaro pagerėjimo pakopų aukštyn pakops, ras čia laikinai savo tėvynę kol ateis jų grįžimo į dangų laikas. Tas laikas buvo surištas su viena sąlyga: su *paklusnumu Dievui*. Dievo nurodymu, angelai toje rojaus plotmėje nustatė sienas, kurių reikėjo griežtai laikytis. Su šituo nurodymu ir su kitų Dievo įsakymų ir įstatymų laikymusi, bus tikrinamas jų paklusnumas, kiek jie linkę būti paklusnūs! Kaip pirma būtybė Adomas, buvęs dangaus kunigaikštis pirmojo laipsnio, galėjo apleisti pragarą.

Adomas ir leva kaip pirmosios puolusios dvasios rojuje

Po to, kai Adomą Dievo angelai iš aukščiausios pragaro pakopos į rojaus pakopą nuvedė, paaiškino jie jam ir aiškiai nurodė sienas jo karalystės, kurias jis neturįs peržengti. Įvairių įsakymų reikėjo laikytis. Jam buvo pasakyta, kad jei jis įstengs tų įsakymų laikytis, tai jis paruošias visoms tamsybės dvasioms kelią pas Dievą. Dievas

²¹ Vokiškai - verdichtet

²² Vokiškai - Mitlaeufer

pats Adomą, taip sakant, pasirinko kaip bandymo matą. Klausimas buvo sekantis: ar jis pajėgus Dievo įsakymų ir valios laikytis ir gėrį nuo pikto atskirti?

Rojus buvo dvasinė plotmė iš kurios buvo galima nesunkiai ir greitai ryšį su Dievo pasauliu padaryti - žemiškas, grubios materijos žemės pasaulis, tuomet dar neegzistavo. Adomas gaudavo vis atsakymus, jei jis kokių nors klausimų turėjo. Laikas nuo laiko ateidavo ir Dievo angelas matomoje formoje ir įspėdavo jį nuo Liuciferio - šis bandysias per savo piktadarybės padėjėjus su juo kalbą užmegzti; jis girdėsias jo balsą ir tuomet jis turįs apsipsręsti, ar jis jo, ar „balso iš aukštai“ nori klausyti. Tuomi jis bus tikrinamas, ant kiek jis pasiryžęs Dievo įsakymų ir tuomi ir Dievo valios laikytis. Vėliau buvo jau taip toli, kad Adomas gavo draugę - tai buvo ana būtybė, kuri po jo aukščiausiai pakopusi buvo. Ir šiai būtybei, vardu leva, buvo nuodugniai apie įsakymus paaiškinta. Abu kartu turėjo gražų ir laimingą laiką.

Rojuje buvo ir kitų dvasių

Laiko bėgyje įstengė ir daugiau puolusiųjų pakopti pragare aukštyn. Pagaliau ir jie galėjo aukščiausią pragaro pakopą palikti ir įeiti į rojų. Tad pagaliau buvo *nemažas skaičius dvasių*, kurios buvo kunigaikščių porai Adomui ir levai patikėtos. Kaip Adomas ir leva, taip ir visi kiti įsipareigojo nustatytų sienų laikytis. Rojaus gyventojai naujame pasaulyje jautėsi linksmi ir laimingi ir norėjo nustatytų sienų laikytis. Savo pasaulio ribose jie galėjo pagal savo laisvą valią gyventi. Nors Adomas ir leva buvo kaip vadovaujanti pora jiems priekyje pastatyti, tačiau jie visvien turėjo didelę laisvę ir nustatytuose rėmuose galėjo daryti kas jiems patiko.

Nustatytos sienos buvo peržengtos

Laiko bėgyje jie priprato prie tų gražių ir nuostabių dalykų rojuje ir pradėjo neįvertinti, bet žiūrėjo į tai kaip savaimė suprantama. Kadangi jie turėjo visišką savistovumą, tai jiems ir Dievo angelai nepriminė nustatytų sienų. Laikui bėgant jie pasidarė, taip sakant, išdidūs ir perdaug savimi pasitikintys. Kadangi jie iš Dievo pasaulio nieko negirdėjo, tai jie net manė esą pamiršti. Bet tai buvo sąmoningai padaryta jų išbandymui. Niekas neįsikišo - jie buvo bandomi. Jiems būtų ir per lengva buvę, jei jiems būtų nuolat primenamas paklusnumas kaip sąlyga, vėl patekti į dangų.

Prisidėjo dar ir tai, kad jų dieviškoji kibirkštis per nupuolimą buvo šešėliais apdengta ir todėl pas juos kaip savaimė kilo nesantaikos, pavydo, gobšumo ir troškimo valdyti, mintys. Taip jie pradėjo tai vieną, tai kitą Dievo įstatymą peržengti, kurie jiems Dievo angeleų buvo duoti.. Tiesa, Adomas ir leva, prieš nusikaltėlius ėmėsi žygių ir neleido taip elgtis. Bet su laiku ir jie pasidarė tokių nusižengimų atžvilgiu aplaidūs ir apjėgingi ir leido viskam vykti.

Net pats Adomas ir leva užėjo ant tos minties, kad jie galėtų savo pasaulį praplėsti ir duoti jiems priskirtoms dvasioms galimybės toliau išsiplėsti. Per tai jie tikėjosi - be blogų tikslų - taikingesnio sugyvenimo tarp jų gyventojų. Ir leva kada nors peržengė nustatytą ribą ir jai tas kitas pasaulis taip nuostabiai patiko. Ji atsivedė Adomą ir parodė jam, koks gražus šalia esantis pasaulis esąs. *Po neišmatuojamai ilgo laiko*

rojuje, Adomas ir Ieva susitarė, šalia esantį pasaulį perduoti savo gyventojams, kadangi tai jiems tik į gerą gali išeiti.

Liuciferis pasiekė ko norėjo

Tuomi Liuciferis pasiekė ko norėjo. Pagrindas šitam klaidingam elgesiui buvo neigiami neapykantos ir pavydo jausmai pas rojaus gyventojus. Su tokiais jausmais jie paruošė Liuciferiui kelią pas juos ateiti. Nors Liuciferis kadaise buvo į giliausias gelmes išstremtas, bet jis turėjo padėjėjų, kurie galėjo prie jo prieiti, ir šitie įsiveržė į rojų. Į dangaus pusę rojus buvo uždarytas, bet iš pragaro pusės prieinamas.

Nors Adomas kaip vadovaujanti dvasia rojuje, su Dievu susirišęs buvo ir tiksliai žinojo, kas jam leista ir kas uždrausta, bet jį vėl apėmė jo vidinė silpnybė ir svyravimas kaip ir kadaise danguje nupuolimo metu. Šitaip galėjo kitos galios, Liuciferio pavedimu, po neišmatuojamai ilgo laiko, netik Adomą ir Ievą, bet ir kitas rojaus dvasias suvedžioti. Tagi, jie išbandymo neišlaikė - šiaip jiems būtų relatyviai trumpos kelias buvęs vėl sugrįžti į dangų.

Jie turėjo rojų vėl apleisti

Dangaus angelai atėjo ir jiems paaiškino, kad jie turi rojų vėl apleisti. Išstremtieji turėjo vėl grįžti į aną dvasinę pragaro pakopą iš kurios jie kadaise atėjo. Ši pakopa priklausė prie aukštesnių pragaro pakopų, dar vadinamos priešpragariu arba priešdangiu. Dievas tad ir vėl suveikė kaip kadaise danguje po pirmojo nupuolimo, kadangi nei Adomas ir nei kiti jam pavestieji, bandymo neišlaikė.

Tuomi planas nepasisekė, puolusius dvasiniame pasaulyje lengvu keliu (be materialinio pasaulio ir inkarnacijos į grubios materijos žmogaus kūną) vėl sugrąžinti į dangų. Net labiausiai pažengusios dvasios nebuvo pajėgios duotą uždavinį - reikalaujamą paklusnumą - įvykdyti. Per antrąjį nupuolimą rojuje nupuolusieji vėl pateko Liuciferio valdžion. Dabar vėl reikėjo planuoti kitą, sunkesnę, bet už tai užtikrintą kelią sugrįžimui.

Temos pagilinimui žr. *Medium nr. 7: Bandytas pakilti ir nupuolimas rojuje*²³.

Ilgas laukimas pragare

Puolusieji vėl buvo priešpragaryje. Čia jiems buvo pasakyta, kad jie patys per savo nepaklusnumą Dievui, panaikino galimybę, greitai grįžti į dangų. Tad buvo tiek mažiau nusidėjusiems, tiek daugiau nusidėjusiems, ilgas laukimas nepalaimoje pragare - milijardai metų praėjo, kol naujas pakilimas vėl buvo galimas.

Kaip jau aprašyme „Pragaras - puolusiųjų angelų vieta“, pasakyta, pragare buvo *pagerėjimo pakopų*, kuriose buvo galima tiems, kurie gailėjosi, įžiūrėti ir gerą valią turėjo, iš pragaro prarajų aukštyn pakilti, kur mažiau prispaudimo buvo. Būtybės, kurios stengėsi iš tos tamsumos išeiti, gavo iš pas juos ateinančių Dievo dvasių,

²³ Tik vokiečių kalboje, randamas www.gcg.ch interneto portale.

paguodos ir paramos. Kadangi Dievas yra pasigailėjimo ir malonės tėvas, tai jis laikas nuo laiko jiems nusiuntė paguodos dvasių.

Taip pat buvo pragare dvasių, kurios iš savęs ilgėjosi mylinčio Dievo. Jos gavo žinią, kad atitinkamu laiku jos sulauksiančios iš maloningo Dievo meilės ir gailėstingumo. Tai dvasioms suteikė drąsos, siekti aukštesnio sąmoningumo ir taikoje su savo aplinka gyventi. Kas, siekdamas Dievo teisingumo, pasiekė aukštesnį pažinimą, tai tas tuomi sutrumpino sau kentėjimo kelią.

Pakilimas per žemę ir žmoniją

Dievas su savo Sūnumi aptarė tolimesnę eigą. Pagal tai, buvo numatyta sukurti naują pasaulį su žeme. Ji turėjo suteikti galimybę, iš visai apačios, per ilgą išsivystymo laiką, žengti pakilimo keliu aukštyn. Į tą galimybę numatyta ir tuos įjungti, kurie labai nusikalto. Visi puolusieji turi per tą naują pasaulį savo kelią eiti, išskyrus tuos, kurie buvo išrinkti per „dvasines žemės paralelines pakopas“ eiti (žr. *Medium nr. 11: Likimas ir kančia, skyrius Neužsitarnauta kančia - paralelinis pasaulis*)²⁴ - tai buvo angelai, kurie tada turėjo tik dėl savo neapsisprendimo apleisti dangų. Pakartotinai puolusieji turėjo žemėje gyventi ne kaip dvasios, bet prie žemės pritaikytuose, labiau sutirštintuose medžiaginiuose kūnuose - jų dvasias numatyta patalpinti grubios materijos kūnuose - ir jie turi būti sunkūs kaip pati žemė.

Tas būtybes numatyta ant žemės *visiškai skirtingais* kūnais arba „drabužiais“, taip sakant, aprengti. Pradėti numatyta su žemiausiomis formomis (su mineralų, augalų ir gyvūnų pasauliu), kai tuo tarpu su kitomis būtybėmis, kurioms nereikia eiti per žemiausias materialinių „drabužių“ formas, bus laukiama, kol žemėje bus galima gyventi. Po to jos bus į dar sukurtinus žmogaus kūnus inkarnuotos²⁵ ir kaipo žmonės turės sau duoną su prakaitu užsidirbti. Jie turės žemę toliau apgyvendinti. Pamažu jie turės prie paklusnumo priprasti ir praskinti sau kelią į aukštesnį gyvenimą. Toks pakilimas atrodė patikimiausias ir tuomi, toms būtybėms ir geriausias.

Žemiškam pasauliui su žeme sukurti, yra Dievo ir Kristaus su visomis detalėmis išdirbtas planas, taip vadinamas *Išganymo ir išvadavimo planas*, dar vadinamas ir *Namo parvedimo planu*²⁶. Šis planas galioja iki paskutinė, kadaise puolusioji būtybė, į dangų sugrįš.

Milijardų metų bėgyje buvo tuomet sukurtas naujas pasaulis. Iš pradžių žemė buvo žėrintis kamuolys, kuris turėjo pamažu atvėsti. Tam reikėjo labai ilgo laiko. Per tą laiką dangaus kunigaikščiai išdirbo planą, žemę įdvasinti²⁷. Labai ilgai užtruko, kol žemė buvo tokia, kad ją būtų galima įdvasinti.

Žemės įdvasinimas

Ant žemės dar nebuvo gyvybės. Visur buvo tik vanduo, ugnis, dumblas ir akmeninės masės. Dievo įsakymu, tuomet ėjo aukštos dangaus dvasios į tam tikrą

²⁴ Tik vokiečių kalboje

²⁵ Vokiškai - einverleiben

²⁶ Vokiškai - Heimfuehrungsplan

²⁷ Vokiškai - beseelen

žemyną, kad jos ten su savo kūrybine galia gyvybę sukurtų. Jos, taip sakant, atnešė pirmąją dangaus substanciją į žemę. Tuomi štai kas manyta: kaip pas mus žemėje, tai taip pat ir dangiškuose pasauliuose yra mineralų, augalų ir gyvūnų pasauliai - ten jis yra tik iš smulkios materijos. Šitos pirminės materijos jie atnešė į žemę. Be šitos dvasinės pirminės substancijos, be šitos dieviškos sėklos, žemėje niekad nebūtų buvę augimo.

Pirmiausiai buvo įdvasintos akmeninės masės, kas jau buvo didelis žingsnis pirmyn. Į tas akmenines mases buvo tiek dvasių iš aukštesnių pragaro pakopų, tiek dideli būriai iš žemiausių vietų įdvasinta - pastarosios buvo į tą mineralinį pasaulį išstremtos²⁸, kad savo bausmę atliktų, tai reiškia, kad ir akmenyje yra gyvybės.

Kaipo sekantis buvo sukurtas augalų pasaulis. Bet mineralų, augalų ir gyvūnų pasaulio gamtos išplėtimas nevyko savaime, reikėjo Dievo dvasių pastangų, kurios su uolumu siekė, kad būsimi žmonės galėtų turtinga gamta džiaugtis.

Gyvūnų pasaulio sukūrimui, pirmaisiais buvo pasirinkti sliauziojantys gyvūnai. Šitie buvo įdvasinti su žemomis dvasiomis iš gilybių. Ir čia reikėjo Dievo dvasių pagalbos: pirmiausiai reikėjo sukurti atitinkamas formas arba materialinius pavidalus (negyvus kūnus), kurie paskui buvo su gyvybe pripildyti, kas buvo įmanoma tik per asmenišką kūrybinę galią dalyvaujančių Dievo dvasių - jos įnešė *gyvo judėjimo* į stambios materijos kūnus. Taip buvo su šliauziojančiais gyvūnais, taip buvo ir vėliau ir su aukštesniais gyvūnais, kurių įdvasinimui buvo mažiau nusidėjusios dvasios iš pragaro paimtos.

Dangaus angelai lenktyniavo gamtos išplėtime - ji turėjo vėliau žmones pradžiuginti. Šitai jie sukūrė daug augalų ir gyvūnų rūšių. Visuomet reikėjo pirmiausiai iš stambios materijos naujos rūšies pavidalą sukurti, pakol jie su savo kūrybine galia su gyvybe galėjo pripildyti.

Tas pats gyvūnas buvo keletą kartų siunčiamas į žemiškąjį gyvenimą

Prieš ant žemės išsivystant aukštesnei gyvybei, reikėjo pirmiausiai išsivystyti žemesnei gyvybei. Po pastarosios įvedimo ir tolimesnio jos išsivystymo, buvo susidariusios ant žemės *sąlygos ir aukštesnei gyvybei*. Tuo tarpu išsivystymas jau buvo pasiekęs gyvūnų pasaulį, ir jis toliau vyko sekančiai: gyvūnai, kurie dėl mirties ant šios žemės turėjo savo žemišką kūną apleisti, buvo dvasiniame pasaulyje vėl į tą pačią vietą nuvesti iš kurios jie išėjo, kai reikėjo eiti į žemišką kūną. Ten jie turėjo savo sekančio įkūnijimo laukti, kol Dievo dvasios vėl matė, kad jau laikas atėjo, juos žemėje įkūnyti²⁹. Tas pats gyvūnas tad buvo siunčiamas daugiau kartų į žemišką gyvenimą. Kai kuris nors, aukščiausiai išsivystęs gyvūnas (pav. arklys) buvo pribrendęs eiti į aukštesnį gyvenimą ir Dievo pasaulis matė tam laiką jau atėjus, *tai iš to dvasinio gyvūniško kūno buvo žmogus padaromas*.

²⁸ Vokiškai - bannen

²⁹ Vokiškai - einverleiben

Adomas kaipo pirmasis žmogus

Dievo dvasios tuomet pavertė to dvasinio gyvūno kūną į naują dvasinės būtybės kūną. Tad dabar stovėjo dvasia smulkios materijos pavidale. Tuomet jie sukūrė iš grubios materijos žmogišką formą. Tai įvyko per to gyvūno, augalų, žemės, vandens ir oro gyvastingumą³⁰. Ši žmogaus forma dar neturėjo gyvybės. Su kūrybinės galios, kurią Dievo dvasios savyje turi, pagalba įėjo tuomet ta dvasinė būtybė su savo Dievo kibirkštimi į grubios materijos žmogišką kūną ir pripildė tą negyvą pavidalą su gyvybe ir judėjimu.

Kaipo pirmąją dvasią, kuri buvo į tą žmogišką formą įduota, kad tą naują gyvenimo formą, t. y. būvimą žmogumi, galėtų išgyventi, buvo vėl parinktas Adomas, buvęs pirmojo laipsnio dangaus kunigaikštis, kuris jau rojuje buvo pirmasis. *Adomas per gyvūnų lygį pasiekė žmogaus lygį.* Tai reiškia, kad jis po keletos įkūnijimų³¹ gyvūnų kūnuose, pribrendo būti įkūnijamas žmogaus kūne. Kai Adomas pabudo gyvenimui, jis dar nemokėjo kalbos. Dievo angelai stengėsi jį būtiniausių kalbos dalykų išmokyti. Adomui buvo parodyta, kaip jis gali pasidaryti pastogę, kad galėtų savo kūną nuo orų, išorės įtakų, o taip pat ir nuo gyvūnų apsaugoti. Jam buvo parodyta, kaip jis gali apsirengti. Tuoj po jo sukūrimo žmogumi, Dievo dvasios pirmiausia jį aprenge gyvūno kailiu. Dvasinis pasaulis sugebėjo, negyvo gyvūno kailį nulupti ir atitinkamai preparuoti. Tad Adomas ištikrųjų buvo aprengtas gyvūno kailiu.

Praėjo daug laiko, kol sekanti būtybė per gyvūnų pasaulį, žmogaus buvimo lygį pasiekė. Antrojo žmogaus sukūrimui vėl turėjo Dievo angelai pradėti veikti: jie turėjo to gyvūno, kuris buvo toliausiai pažengęs, jo dvasinį kūną paversti į moterišką dvasinę būtybę, paskui turėjo žemišką moterišką kūną sukurti ir po to dvasinę moterišką būtybę į naujai sukurtą žmogaus formą įduoti. Šitaip atsirado antrasis žmogus, bet primasis moteriškas žmogus. Į tą antrąjį žmogiškąjį kūną buvo inkarnuota ana dvasinė būtybė, vardu „leva“, kuri mums iš rojaus žinoma. leva, kuri nuo dvasinio gimimo yra Adomo dualė, tapo vėl jo bendre kaip rojuje. Ir ji, kaip ir Adomas, pasiekė žmogišką lygį per gyvūnų lygį. Adomas ir leva buvo tad ir ant žemės vadovaujantieji, kaip ir rojuje.

Adomas ir leva susilaukė vaikų ir stengėsi juos taip gerai išauklėti, kaip jiems buvo įmanoma. Per savo ryšį su Dievo dvasiniu pasauliu gaudavo jie nurodymų, kaip vaikus auginti ir auklėti. Kai jie suaugo, tai Dievo dvasinis pasaulis kiekvieną iš jų paragino sukurti savas šeimas. Jie tad apleido savo tėvų namus ir sukūrė savo šeimas. Iki Kristaus išganymo visi tie žmonės po žemiškos mirties turėjo grįžti į pragarą, į Liuciferio valdžios plotmę. Bet ir kaipo žmonės ant žemės, jie buvo liuciferiškų galių įtakoje be galimybės gintis.

Pranašai kaipo inkarnuotos Dievo dvasios

Pragariškos galios ant žemės dominuojančiai veikė į žmones. Dievas nenorėjo, kad ant žemės veiktų vien tik būtybės „iš apačios“, todėl jis pasiuntė *ištikimas, nepuolusias dvasias kaipo pranašus* į žmogišką gyvenimą.

³⁰ Vokiškai - Od

³¹ Vokiškai - Einverleibung, reiškia dvasios ir sielos įkūnijimą žmogiškame kūne.

Šitos Dievo dvasios numatytos kaip tautų-šeimų vadovai ant žemės. Jos skelbė Dievo žodį žmonėms. Kaip nepuolusieji angelai ir dėka savo vidinio dvasinio išsivystymo jie galėjo lengviau rasti kontaktą su dvasių pasauliu. *Per pranašus turėjo būti tikėjimas į Dievą žmonėse sutvirtintas.* Pranašai ragino žmones, nurodė kaip laikytis ir išvedė iš pavojaus, jei atitinkamus įspėjimus būdavo gavę. Nes tada žemė vis ir vis drebėjo arba grėšė kitokie pavojai. Pranašų gyvenimas buvo nelengvas ir jie turėjo sunkių kovų su tomis dvasiomis, kurios stengėsi žmones suklaidinti. Su savo aiškiaregiškumu jie tuojuos pastebėdavo, jei žmonės turėjo ryšį su žemomis dvasiomis.

Plačiau apie šią temą žr. Medium 7: *Žemės ir žmonijos sukūrimas*³².

Išganymas per Kristų

Kai pamažu tikėjimas į Dievą pas tam tikrus žmones sutvirtėjo, tai Dievas, atėjus tinkamam laikui, siuntė savo Sūnų į žemę, kad jis išvadotų puolusiuosius iš pragaro ir Liuciferio priklausomybės ir jų grįžimui, dangų vėl atvertų. Nes Liuciferis iki to laiko buvo vienintelis visų puolusiųjų, tiek dvasių, tiek žmonių, valdovas; jie patys iš savęs negalėjo iš tos vergijos išsivaduoti. Kristus tam savanoriškai pasisiūlė - jis, visų dvasių karalius, norėjo visas dvasias, kadaise turėjusias dangų apieisti, vėl iš Liuciferio priklausomybės išvaduoti ir į savo karalystę grąžinti; jis norėjo puolusiuosius nuo nupuolimo nuodėmės pasėkmių išvaduoti.

Kad to pasiekus, tai Kristus turėjo Liuciferiui stoti priešais ir jo teises sumažinti. Jis pats turėjo kaip žmogus piktajam stoti priešais ir atsilaikyti. Iš kitos pusės, šitas išvadavimas buvo surištas su *dvasine kova*, kaip anuo metu danguje, kai su puolusiais angelais buvo kovojama ir jie buvo iš dangaus išmesti. Sulyg dvasiniais įstatymais, buvo reikalinga dvasiniame pasaulyje atsikovoti puolusiuosius. Puolusiems reikėjo suteikti galimybę, kaip dvasinėms būtybėms vėl grįžti į dangų. Tai reiškia, kad nepakako vien ilgo, nors saugaus, kelio per materialinį pasaulį - parvedimui namo dar reikėjo, kad kas ateitų ir iš Liuciferio priklausomybės išvadotų ir jiems dangų vėl atrakintų.

Kristus - mūsų išlaisvintojas ir tiltas į dangų

Išganymo įvykis, žiūrint pasaulinės istorijos akimis, yra reikšmingiausias ir galingiausias įvykis, kuris dėl mūsų žmonių yra vykęs:

Kristaus kaip šviesos, taikos kunigaikščio ir gelbėtojo įsiveržimas į Liuciferio valdomą žemės sferą su jos dvasine tamsybe;

nuolatinė Jėzaus Kristaus kova su Liuciferio inspiruotais žmonėmis ir pragariškomis dvasiomis, kurios norėjo jį sunaikinti;

jo ištvėrimas ir jo ištikimybė Dievui iki mirties ant kryžiaus, nežiūrint nuolatinių puldinėjimų

³² Kol kas tik vokiečių kalboje - www.gcg.ch

Su žemiška mirtimi betgi Kristui dar kova nebuvo pasibaigusi, dar jam prieš akis buvo sunkus kelias. *Dabar atėjo tikrasis, dvasinis atsiskaitymas su Liuciferiu, ir tai turėjo vykti pragare.* Kristus tuomet nuėjo su Mykolo kariauna žemyn į pragarą (mirusiųjų karalystę), pralaužė jį, ir tada siautė pragare baisi kova - Kristus nugalėjo Liuciferį kaip nupuolimo pradininką, išrūpino belaisvių išlaivinimą iš Liuciferio priklausomybės, nustatė paskutinius iki pasaulio pabaigos galiojančius įstatymus (paskutiniojo teismo rėmuose Paskutiniąją dieną!), kurie puolusiems garantuoja atgautą laisvę ir suteikia galimybę vėl pakilti į dangų. Kas anuo metu po Jėzaus žemiškos mirties vyko, tai aprašo labai sutrumpintai apaštališkasis tikėjimo išpažinimas su „Nužengė į mirusiųjų karalystę, trečią dieną prisiklėlė iš mirusiųjų“!³³

Tuomet legionai dvasių pasekė Kristaus ir su juo kovojančių Dievo angelų kvietimą, apleisti pragarą - Liuciferis privalėjo juos išleisti. Po to buvo dvasios paskirstomos į dešinę ir į kairę, priklausomai nuo to, kaip smarkiai anuo metu per nupuolimą danguje jos nusidėjo - priklausomai nuo to prasidėjo jų pakilimas tiesiog per žmogišką gyvenimą, arba jos turėjo prieš tampant žmogumi, pereiti mineralų, augalų ir gyvūnų pasaulį. Bet ne visoms reikėjo visas gamtos sritis pereiti - priklausė nuo jų nusidėjimo per nupuolimą ir nuo ligšiolinio vystymosi pragare - vienos jau gavo savo pirmąjį žemiškąjį įkūnijimą augalų pasaulyje, kitos net gyvūnų pasaulyje.

Tada daugelis kvietimu, apleisti pragarą, nepasinaudojo. Jie pasiliko kaip taip vadinami „mirusieji“; Jie dar nebuvo/nėra „padaryti gyvais“. Bet ir jiems, o taip pat ir pačiam Liuciferiui, ateis pakilimo aukštyn laikas³⁴. Per Kristų įsigaliojo įstatymas, kuris jiems suteikia galimybę, vėl pakilti aukštyn. Nes kas tapo geros valios ir į pragaro apleidimą rimtai žiūri, to gelmių galybės negali sulaikyti.

Liuciferiui buvo pastatytos aiškios sąlygos

Nuo paskutioniojo teisių nustatymo³⁵, Liuciferio teisės į puolusiuosius yra susiaurintos. Nuo tada žmonės nėra Liuciferio nuosavybė ir ne be apsaugos pragariškų galių rankose. Priešingai, nuo pirmųjų Sekminių (nuo šventųjų dvasių išsiuntimo šventės) žmonės yra šventųjų dvasių nuolatinėje apsaugoje ir globoje. Taip pat negali Liuciferis ir jo šalininkai sulyg savo noru žmones užpulti ir gamtą žaloti.

Per išvadavimą iš Liuciferio vergijos, puolusieji vėl tapo Dievo vaikais, Dievui priklausomi - jie vėl buvo su dangumi sujungti ir tapo Dievo paveldėtojais. Tai reiškia, kai tik jie pakilimo pakopas bus nugalėję ir bus į dangų grįžę, jie bus vėl Dievo karalystės dalininkais ir atgaus kadaise per nupuolimą ir ištrėmimą iš dangaus prarastą nuosavybę.

Liuciferis turėjo - kaip jau kalbėta - tarp kitko ir įsipareigoti, ateityje (o tai galioja ir šiandien ir ateityje) visas tas dvasias iš savo valdžios išleisti, kurios nori pradėti grįžimo keliu eiti pas Dievą. Jis gali tik bandyti jas sulaikyti su perkalbėjimu ir gudrybe³⁶, bet jam neleistina jų jėga sulaikyti.

³³ „...nužengė į pragarą. Trečią dieną kėlėsi iš mirusių, ...“

³⁴ Ateis Sugįžimo į dangų laikas

³⁵ Vokiškai - Rechtssprechubung

³⁶ Vokiškai - List

Įstatymdavystės galiojimas iki pasaulio pabaigos

Jei sakoma, kad šitie paskelbti įstatymai galioja „iki pasaulio pabaigos“, tai tuomi norima sekančiai pasakyti: šita įstatymdavystė galios tol, kol ir paskutinė dvasia, būtent Liuciferis, iš mirusiųjų karalystės iškils aukštyn, kol „pasaulio“ pabaiga, t.y. Liuciferio valdymo pabaiga, ateis. Liuciferis bus tuomet savo valdžią puolusiaisiais praradęs ir grįš paskutinis iš puolusiųjų pas Dievą. Paskutinis teismas tad nieko bendro neturi su pasaulio žlugimu. Pagal mūsų supratimą, reikėtų kalbėti vietoje apie „Paskutinį teismą“, apie *paskutinę, nepakeičiamą, galutinę įstatymdavystę*. Pagal šią įstatymdavystę bus ir kiekvienas žmogus, grįžęs į amžinybę, teisiamas. Tas teisiamas bus, Kristaus pavedimu, Dievo angelų atliekamas. Yra ir taip pat Dievo dvasių, kurių uždavinys prižiūrėti, kad paskutinės įstatymdavystės įstatymų būtų laikomasi, priešingu atveju, jos turi imtis priemonių.

Tas sąlygas Dievas ir Kristus jau seniai prieš Kristaus tapimą žmogumi, aptarė. Jie iki mažiausios detalės viską persvarstė. Sąlygos buvo tokios sudarytos, kad jos galėtų užtikrinti puolusiųjų pakilimą. Per kadaisę įvykusį nupuolimą, kūrinijoje atsirado netvarka. Su paskutiniu teismu pragare, kūrinijoje turėjo vėl būti atstatyta tvarka, o tai reiškia, kad buvo įgyvendinta įstatymiška tvarka, įsigaliojo nauji namo parvedimo įstatymai.

***Amžinojo pragaro nėra, bet yra atitaisymas*³⁷**

Kristus, tiesa, žmones išlaisvino nuo nupuolimo danguje nuodėmės, bet ne nuo nuodėmių, kurias kiekvienas savo kasdienybėje padaro. Tai juk būtų nusižengimas teisingumui, jei gyvenimo būdas čia žemėje būtų be įtakos kiekvieno būsimajam likimui. Todėl ir niekas negali išvengti atitaisymo, kuris nusidėjo dieviškiems įstatymams, nors ir malonė yra suteikiama. Jėzus tad ir yra pasakęs, kad nuodėmė prieš „šventą dvasią“ neatleidžiama (Mt 12,31-32)³⁸ - su „šventa dvasia“ jis manė šventumą žmoguje. Tai reiškia, norėta piktadarybė, kuri savo artimui padaroma, nebus atleidžiama, už ją reikia atgailauti³⁹.

Nėra ir amžinojo pragaro ir amžinosios pražūties. Jei būtų amžinasis pragaras arba amžinoji pražūtis, tai nesiderintų su Dievo meile. Visi turi galimybę grįžti namo, pakilti vėl į dangų. Klausimas yra tik, kaip ilgai reikia kiekvienai būtybei tai pažangai padaryti, tam sugrįžimui. Kartą net pats Liuciferis grįš į Tėvo namus! Nes, sulyg Kristumi, niekas nedings iš tos milžiniškos kūrinijos. Kada nors visi sugrįš į dangiškąjį pasaulį. Bet kol ir paskutinis (Liuciferis) bus sugrįžęs, praeis labai daug laiko. Tuomet bus „pasaulio galas“ (pasaulis=Liuciferio valdžia), tai reiškia, tuomet Liuciferio galia bus pasibaigusi, tuomet nebus atskyrimo nuo Dievo, taigi ir „mirties“ nebus.

³⁷ Vokiškai - Wiedergutmachung. Angliškai - reparation

³⁸ „Todėl aš sakau jums, kiekviena kita nuodėmė ir kiekvienas kitas piktžodžiavimas bus atleistas žmonėms, bet piktžodžiavimas prieš Dvasią nebus atleistas. Ir jei kas sako žodį prieš Žmogaus Sūnų, tam bus atleista; bet kas kalba prieš Šventąją Dvasią, tam nebus atleista nei šitame amžiuje, nei būsimajame!“
(A. Jurėno vertimas)

³⁹ Vokiškai - sühnen

Kristaus niekas negali apeiti

Kristus už *visus* mirė ir *visiems* atnešė išvadavimą, galimybę grįžti į dangų, tiek krikščionims ir nekrikščionims, tiek tikintiesiems ir netikintiesiems. Todėl ir niekas negali Kristaus apeiti, kas nori sugrįžti į dangų (plg. Jn 14,6)⁴⁰. Tai reiškia, jis/ji turi pirmiausiai pripažinti, kad jį/ją Kristus išvadavo iš pragaro ir nuo Liuciferio priklausomybės, ir kad Kristus yra visų dvasių karalius. Net pats Liuciferis kaip mirusiųjų karalystės valdovas turės vėliau Kristų vėl kaip dvasių pasaulio karalių pripažinti.

Temų pagilinizimui žiūrėk:

Medium 8: Die Erloesung durch Christus (Išganymas per Kristų)

Medium 24: Weihnachten⁴¹ (Kalėdos)

Medium 26: Ostern (Velykos)

Medium 27: Christi Himmelfahrt/Pfingsten (Kristaus
Dangun žengimas/Sekminės)

Medium 42: An Christus kommt niemand vorbei (Kristaus niekas negali
apeiti)

Žmogus - puolęs angelas ant grįžimo kelio į dangų

Kaipo kadaise puolęs angelas ir dangaus pilietis, dabar gyvena žmogus kaip svetimas ant žemės. Tikrovėje žmogus yra dvasinė būtybė, aprengta medžiaginiu, stambios materijos kūnu. Pradinis ir tikrasis žmogaus kūnas nėra žemiškasis, su kuriuo jis save sulygina, bet dvasinis. Jis gyvenime apima žemišką kūną ir jį sulaiko - jis po žemiško kūno gyvena toliau.

Žemiškasis gyvenimas kaip trumpa, bet griežta mokykla

Dvasia žmoguje turi iš žemės rasti kelią, apsinkintomis aplinkybėmis, atgal pas Dievą į dangiškąjį pasaulį - todėl ir yra tas įkūnyjimas žemiškame kūne. Čia žemėje jam duodama galimybė jo, per nupuolimą danguje, nešvaria tapusę sielą, vėl apšvarinti ir per tai jai šviesą ir blizgesį grąžinti; reikia aptemdytą Dievo kibirkštį nuvalyti, savyje dievišką sąmoningumą išvystyti ir mąstyme bei norėjime tapti galimai tokiu pat.

Todėl žemės gyvenimas su savo vargais ir bėdomis yra trumpa, bet griežta mokykla, kurioje žmogus vis iš naujo pastatomas prieš naujus uždavinius ir problemas. Jis tokiu būdu gauna progą, vieną vertus, paskutiniame arba ankstesniuose gyvenimuose padarytas klaidas vėl ištaisyti ir išlyginti ir, kitą vertus, savo dieviškas savybes plėtoti. Kartu žmogus ir tikrinamas, ant kiek jis tas pamokas suprato ir ar sąlygas išpildo, kad jis po žemiškos mirties į aukštesnį, palaimingesnį, gražesnį ir šviesesnį aną pasaulį ieiti galėtų. Nes kartą jis turi gauti tai atgal, ką jis per nupuolimą ir išvargimą iš dangaus prarado - savo tikrąsias savybes, savo profesinį ir

⁴⁰ „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenueis pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane“ (Ekumeninis leidimas, Vilnius 1999)

⁴¹ Yra vertimas į lietuvių kalbą

vuosemeninį lygį, savo dvasinę nuosavybę. Žmogaus tad yra į Dievo karalystę grįžtantis keleivis.

Vieno žemės gyvenimo nepakanka - reikia jų daug

Žmogus nepajėgia per vieną vienintelį žemės gyvenimą to tikslo pasiekti, nes prieš jį esantis vėl-pakilimo⁴² kelias yra labai ilgas. Tikriau sankant, jam reikia keletą arba gal net daug žemės gyvenimų (užgimimų iš naujo/reinkarnacijų). Vėl-pakilimas vyksta pakopomis ir per kelioliką pamainų tarp žemės gyvenimo ir gyvenimo anoje pusėje, pakeliui per pakilimo pakopas ir laiptus į dangų - jie papildo vienas kitą.

Taip kaip pradžios mokykloje, reikia keletą metų ir klasių pereiti, kol pasiekiamas mokyklos nustatytas tikslas, taip turi ir žmogaus daugiau žemiškų gyvenimų pereiti, kol jis pasiekia tą išsivystymo lygį, kuris reikalingas, kad vėl galėtų į dangų įeiti. Nuo vieno žemės gyvenimo iki sekancio, jis turėtų save pagerinti, turėtų šiek tiek savo to apsiniauškimo⁴³, savo tos naštos sumažinti. Tai reiškia, reikia sluoksnį po sluoksnio nuimti, kad pirminė Dievo kibirkštis ir sielos brangenybė bei grožybė vėl pasirodytų, kuri per nupuolimą buvo uždengta.

Pats žmogus yra savo likimo priežastimi

Šiame žemiškame gyvenime žmogus gauna tai, ką jis ankstesniuose žemės gyvenimuose pasėjo. Todėl jis pats yra savo likimo priežastimi ir neša už tai ir atsakomybę. Su atitinkama laikysena jis gali savo likimą sušvelninti, taip kad jam nereikia už viską atkentėti ir tokį didelį apsunkinimą jausti. Toks atvėjis ypatingai tuomet įvyksta, jei jis savanoriškai su savo problemomis užsiima. Bet jei jis bando nuo jų pabėgti, tai jos su laiku grįš pas jį su dar didesne galia ir su prasme „išmukti per kančias“. Kančios ir ir ligos pasiūpina, kad žmogus savo vystymesi nesustotų; jos skatina jį ieškoti pažinimo ir tiesos; jos skatina skaisčiųjimą ir padaro paklusnų ir kuklų.

Esant tiesos ir Dievo bažnyčios nešėju, reikėtų būti savo paties kunigu

Sulyg dvasinės krikščionybės mokslu, žmogus nešioja tiesą savyje, kurios jis ieško. Todėl žmogui nereikia ieškoti tolybėse, ką jis savyje turi. Jis tik turi įsisąmoninti, kad turi vidinių vertybių, ir jas puoselėti ir dauginti, siekdamas aukštesnio žinojimo, aukštesnio pažinimo per meilę ir pasiaukojimą. Kas tačiau prileidžia, kad jį išorinis pasaulis per daug įtakotų ir nepasiima laiko, savo vidaus pasiklausyti ir juo orientuotis, pas tą tiesą kol kas nepasireikš, ji lieka giliai sieloje uždaryta.

Kadangi kiekvienas žmogus per dievišką kibirkštį su Dievu yra sujungtas, tad jo sieloje yra ir tikroji Dievo bažnyčia. Kai žmogus Dievo namus savyje atpažįsta, tai jis ir klauso to kvietimo, kuris iš ten išeina, kuris jam primena, jį įspėja ir ragina atsakomybę nešti. Jis iš aukščiau vedamas ir vairuojamas. Žmogaus sieloje yra tad įtvirtinti Dievo viešpatavimas ir Dievo vedimas. Žmogus turi pažinti, kad jis yra iš Dievo, kad jis yra po Dievo viešpatavimu, kad jis kiekvienu metu gali įeiti į Dievo

⁴² Vokiškai - Wiederaufstieg

⁴³ Vokiškai - Duesterheit

bažnyčią, atsikreipdamas į savo vidų. Žmogus todėl turėtų elgtis pagal pašaukimą, kuris išeina iš jo bažnyčios ir jį pasiekia. Dievo bažnyčiai priklauso visų pasaulio tikėjamų žmonės, jei jie tik stengiasi gyventi pagal juose esantį dieviškumą.

Žmogus, kaipo tiesos ir Dievo bažnyčios nešėjas⁴⁴, turėtų būti pats savo kunigu. Būti savo paties kunigu, reiškia: duoti savo sielai reikalingą peną. Kunigas meldžiasi, guodžia ir sukelia vilties. Ir kaipo savo paties kunigas, duodi pats savo sielai vilties ir pats rūpiniesi malda, kurios siela nori. Nes melstis reiškia, įeiti į santykį su Dievu, su Dievu sudaryti bendrystę. Kaip savo paties kunigas gali su Dievu artimą ryšį užmegzti. Jei prasiverži iki to pažinimo, kad esi savo paties sielos kunigas, tai reiškia, kad savyje esi atradęs šaltinį. Gali pats iš savęs semtis ir gali su Dievu būti kaip tu ir tu.

Dėl temos pagilinimo žr. MEDIUM 11: Schicksal und Leid (Likimas ir kančia)
MEDIUM 12: Wiedergeburt / Reinkarnation (Vėlgimimas / reinkarnacija)

Būsimasis gyvenimas dvasiniame pasaulyje

Dievas ir Kristus sukūrė ne tik neapžvelgiamus būrius dvasinių būtybių, bet ir begalinius dvasinius pasaulius. Tie pasauliai skiriasi vienas nuo kito, kas liečia jų išsivystymo lygį. Mes galime juos sekantiai suskirti:

- + Pragaras, mirusiųjų karalystė. Dar vadinama Liuciferio arba tamsybės karalyste, yra žemiausias pasaulis; jis susidaro iš keletą pagerėjimo pakopų. Jis yra atkritimo danguje pasėka, kuris privedė prie dalies angelų išmetimo į pragarą.
- + Egizistuoja ir prie žemės pririštų dvasių sritis. Čia randasi mirusieji, kurie dar nesutinka įeiti į dieviškąją tvarką, ir jie todėl nenustatytą laiką ant žemės būna.
- + Dar yra įvairių pakilimo plotmių/pakopų⁴⁵ į dangų, kur anos būtybės, kurios tuomet dalyvavo angelų atkritime ir nukritime ir kurios dabar stengiasi pakilti ir kartą danguje vėl savo vietą atgauti. Tuo tarpu tos būtybės intensyviai apmokinimui ir patikrinimui inkarnuojamos kaip žmonės ant žemės - reikalas liečia mus asmeniškai! Liuciferis negali įeiti į pakilimo pakopas. Tos pakilimo pakopos su savo laiptais buvo išganymo laike Kristaus specialiai puolusiųjų grįžimui į dangų padarytos; dalys dvasinio pasaulio buvo tam reikalui perdirbtos. (Egzistuoja ir jau minėti „su žeme dvasiniai paraleliniai laiptai“ toms dvasioms, kurios anuomet dėl savo neapsisprendimo tarp Kristaus ir Liuciferio, turėjo apleisti dangų - jos atlieka savo pakilimą vien tik dvasiniame pasaulyje, be žemiškojo gyvenimo).
- + Po pakilimo pakopų seka neaprežti ir įvairūs dangaus pasauliai.

⁴⁴ Vokiškai - Traeger

⁴⁵ Vokiškai - Ebene ir Stufe

Daugeliu atvėjų panašūs į mūsų žemę

Dvasinis pasaulis daugeliu atvėjų yra panašus į mūsų žemiškas sąlygas. Vis ir vėl užtinkame būtybių pranešimuose iš anos pusės apie ano pasaulio panašumus į žemę. Tuomi tikėti daugeliui žmonių gana sunku, nes jie anos pusės pasaulį visai kitokį įsivaizduoja. Dvasinis pasaulis yra ten gyvenančioms dvasioms apčiuopiamas, tvirtas, medžiaginis ir realus pasaulis; jis yra formų ir daiktų vieta ir pasaulis; ten egzistuoja miestai, kaimai, namai, laukai, upės, kalnai, slėniai, augalai ir gyvūnai.

Pirmiausiai reikia pereiti pakilimo plotmes su jų pakopomis

Tik po perėjimo per minėtas pakilimo plotmes galima įeiti į dangų, tai reiškia, kad mes po žemiškos mirties patenkame į vieną iš tų plotmių. Pagal plotmės ir pakopos lygį yra skirtumų, smulkiosios materijos subtilume (dvasinės materijos tankumas), šviesume (nuo prieblandos iki šviesumo), grožyje (nuo nykaus iki prašmatnaus) ir tvarkoje (nuo be/mažai tvarkos iki aukščiausios tvarkos). Tai reikia, aukštesnėse plotmėse materija yra vis labiau smulkesnė, viskas daugiau šviečia, daugiau blizga, yra gražiau, įvairiau ir harmoniškiau.

Kadangi, kuo aukščiau pakopus, odo⁴⁶ srovės yra vis subtilesnės, tai ir ten gyvenančių dvasių kūnai ir išvaizda yra subtilesni - rankos, plaukai ir veidas, viskas kitaip pajaučiama. Kai kalbama apie aukštesnes ir žemesnes plotmes, tai reikia tai ne pažodžiui suprasti. Dvasiniuose regionuose gali būti, kad tos plotmės pereina arba perbanguoja viena į kitą, bet vis dėlto viena nuo kitos yra aiškiai atskirtos - jos gali būti ir tame pačiame aukštyje. Vis dėlto jos yra viena nuo kitos atribotos ir, kas liečia jų išsivystymo lygį, galima jas pavadinti „žemesne“ ir „aukštesne“ plotme.

Identitetas, būdo ir asmenybės bruožai⁴⁷ išlieka ir po mirties

Kai skiriasi dvasinis kūnas nuo žemiško, tai siela vėl suima į save visas gyvastingumo⁴⁸ jėgas, kurias jinais gyvenant buvo į visą kūną išleidusi. Tad išorinio žmogaus galvojimas ir norai pereina į atsiskiriančią sielą. Tai reiškia, „gyvastingumo jėgas“ dabar sutraukia siela į save. Siela suima į save visas substancijas, ji ištraukia jas iš žemiško kūno. Sunykstantis kūnas pagaliau daugiau neturi tų pereinančių jėgų, kurias gyvenant siela leido į kūną įeiti.

Dėl to žmogus ir turi savo identitetą ir asmenybės bruožus ir po mirties. Mirusysis (visuomet tuomi manoma ir moteriška forma) todėl nepasijunta staiga kaip visai kas nors kitas, bet jo **aš** lieka trumpesniai ar ilgesniai laikui su ta pačia galvosena ir norais, su tais pačiais pageidavimais ir polinkiais, su tais pačiais jausmais, savotiškumais ir charakterio bruožais. Tai ne vieną suvedžioja pasijusti ne kaip mirusiu. Mirusysis turi ir tą patį išraiškos ir kalbėjimo būdą ir nėra jau taip, kad tuojaus apie visus dalykus jis viską žinotų.

⁴⁶ Gyvastingumas

⁴⁷ Vokiškai - Wesenszuege

⁴⁸ Vokiškai - Od

Reikėtų įsiterpti į dievišką tvarką

Kiekvienam mirusiajam aname pasaulyje yra numatyta vieta, kurioje jis skaistinamas, aprūpinamas ir pamokinamas. Kiekvienas mirusysis turėtų į tą dievišką tvarką įsiterpti. Bet daug mirusiųjų dėl įvairių priežasčių nenori to daryti ir grįžta atgal į žemę - jų laisva valia respektuojama. Ten jie pasilieka kuriam laikui kaip taip vadinamos prie žemės pririštos dvasios, kas joms atneša didelę žalą. Nereikėtų tad aname pasaulyje eiti savais keliais, bet prašyti Dievo, kad vestų ir pagelbėtų, leisti, kad Dievo dvasios patartų, ir įsiterpti į Dievo tvarką.

Reikia duoti apyskaitą apie savo gyvenimą ant žemės

Dieviškame pasaulyje egzistuoja absoliuti teisė ir absoliutus teisingumas. Kiekvienas žmogus dvasiniame pasaulyje vėliau įtraukimas į Dievo viešpatystę - vieniems kaip paguoda, kitiems kaip širdgėla. Žmogus turėtų žinoti, kad viskas, ką jis žemėje sakė, galvojo, jautė ir darė, jo gyvastigume (gyvybės energijoje) yra užfiksuota ir dvasiniame pasaulyje kiekvienu metu prieinama. Todėl aname pasaulyje negalima nuginčyti ko nors, kas buvo žemėje sakyta, galvota ar daryta. Nereikia ir liudininkų kviesti, nes mirusiajam kiekvienu metu galima jo gyvenimą parodyti. Tai reiškia, kad mirštant nukrenta kaukės!

Mirusieji dvasiniame pasaulyje konfrontuojami su jų žemišku gyvenimu, jie turi duoti ataskaitą apie savo gyvenimą žemėje. Dalyvaujant Dievo dvasiai - kartais dalyvauja dvi, trys ar daugiau Dievo dvasių, pagal tai kas esi ir ko buvo iš tavęs laukima - įvertinamas teisingas ir neteisingas gyvenimas. Palyginami vieni su kitais ir pasveriami nuopelnai ir apsunčinimai. Apžvelgiamas ne tik paskutinis žemiškas gyvenimas, bet pažvelgiama ir į buvusius kitus žemės gyvenimus, ką juose esamomis aplinkybėmis kaip žmogus pasiekė ar ne pasiekė. Geri darbai įvertinami kaip nuopelnai; jie ir atitinkamai atlyginami, ir būtent keleriopai. Nusizengimai laikomi kaltėmis ir jas reikia atitaisyti.

Nuopelnų ir nusikaltimų priskaitymas vyksta diferencijuotai ir teisingu būdu, atitinkamai pritaikant individualiai pagal realias sąlygas. Tačiau mirusieji nėra teisme be pagalbos. Kiekvienas gauna vieną ar du gynėjus, kurie gerus darbus ir gyvento gyvenimo teigiamumus iškelia ir išryškina, ir kurie rūpinasi, kad dalis nusizengimų malonės dėlei būtų atleista.

Mes aname pasaulyje randame tokį derlių, ką žemėje pasėjome

Kiekvienas susikuria pats su savo gyvenimu ant žemės, būsimą aplinką ir pomirtinius patyrimus dvasiniame pasaulyje. Yra tiesioginis sąryšis tarp gyvenimo būdo ant žemės ir sekančiame gyvenime anoje pusėje. Kiekvienas pagal įstatymą nuvedamas ten, kur jis pagal savo dvasinį išsivystymą priklauso.

Galioja sekantis sakinytis: *ką mes ant žemės sėjame, tą anoje pusėje rasime kaip derlių!*

Kasdien čia žemėje statome savo būsimą buvimo vietą. Todėl turi lemiančios reikšmės tai, kad mes į žemės gyvenimą žiūrėtume kaip į paruošimą sekančio gyvenimo anoje pusėje, kuris, kaip taisyklė, be to, kur kas ilgiau užtrunka, nei žmogaus gyvenimas žemėje.

Skausmas ir kančia egzistuoja ir po mirties

Dažnai žmonės gyvendami turi klaidingą nuomonę, kad mirtis reiškia visų problemų, sielvartų ir skausmų pabaigą ir kad mirusysis tuomet ilsisi ramybėje. Tiesa, mirusieji, kurie žemėje gyveno dievobaimingai, gali džiaugtis gyvenimu anoje pusėje. Betgi žmogus turėtų žinoti,

- kad nusižudymas yra sunkiai sveriantis, klaidingas apsisprendimas su ilgai trunkančiomis neigiamomis pasekmėmis;
- kad liguistas potraukis (drogų, alkoholio ir kt. manija)⁴⁹ anoje pusėje dar intensyviau ir skausmingiau jaučiamas, nes vien tik mirtis neišsprendžia manijos problemos. Jei žmonės su liguistu potraukiu žinotų, kas jų kadaise laukia, kiek kovos ir kiek kančios kaip dvasiai reikės manijos nugalėjimui pernešti, tai daugelis jų ryžtųsi tą nelaimę dar žemėje būdami nugalėti;
- kad mirtis ugnyje dar ir mirusiajam labai skausminga yra, jis dvasiniame pasaulyje toliau šaukia, bet joks žmogus jo negirdi - jam tuomet pagelbėjama ten;
- kad smurto arba kankinimo aukos, kurios mirė su dideliais skausmais, dar tam tikrą laiką žemėje sukeltus skausmus ir kančias jaučia - jos patalpinamos dvasinėse ligoninėse arba sanatorijose, kurių kiekvienoje pakilimo plotmėje yra;
- kad mirusieji, kurie kaip žmonės nei į Dievą ir nei į aną pasaulį netikėjo ir neieškojo tiesos, ilgesnį ar trumpesnį laiką turi būti „lauke“, kol Dievo dvasinis pasaulis sutiks juos įsileisti ir su jais kalbėtis;
- kad kai kurie mirusieji, anos pusės pasauliu yra apsvylę, kadangi jie negali su jų irūšivimu dvasiniame pasaulyje apsiprasti - jie save laiko daug pamaldesniais ir geresniais;
- kad žmonės be pasiruošimo, per kokius nors įvykius staiga praradę savo gyvybę, ateina į aną pasaulį pilni beviltiškumo ir yra nepaguodžiami. Jie susirūpinę savo likusiais artimaisiais, ko gero dar daugiau, nei likusieji mirusiais. Labai dažnai mirusieji greitai pamirštami, kai tuo tarpu šie nori su savo artimaisiais ant žemės glaudų ryši palaikyti.

Kitą vertus, žmonės, kurie negali netekties dėl mirusiojo nugalėti, pririša mirusįjį prie savęs taip stipriai su savo dideliu liūdesiu, kad jis negali būti laisvas. Su savo dideliu liūdesiu ir intensyviu ilgesiu mirusiojo, jie pritraukia kaip magnetu mirusįjį ir sujungia jį su savo žmogišku galvoju ir jausmais. Jie tuomi sutrukdo tolimesnį jo pakilimą dvasiniame pasaulyje. Mirusysis yra dėl to nelaimingas, nes jis būna per tai prie žemės pririštas ir lieka liūdinčio žmogaus įtakoje su jo žemišku galvoju.

Dėl temos pagilino žiūrėk

MEDIUM 4: Die Geisteswelt (dvasinis pasaulis)

MEDIUM 5: Erdbundene und gebannte Geister (prie žemės pririštos ir prikaustytos dvasios)

⁴⁹ Vokiškai - Sucht. Angliškai - manis, addiction

- MEDIUM 20: Teufel und Hoelle als Realitaet (Velnius ir pragaras
kaip realybė)
MEDIUM 1: Was geschieht bei Sterben? (Kas atsitinka mirštant?)
MEDIUM 2: Wie Verstorbene das Jenseits erfahren (Kaip mirusieji aną
pasaulį patiria)

Žmogaus dvasia taip dažnai grįš į žemę žmogiškam gyvenimui, kol ji pasieks tą lygį, kuris jai leidžia tolimesnį pakilimą atlikti dvasiniame pasaulyje. Kartą bus taip toli, kad dvasia galės į savo buvusią vietą danguje grįžti, ir dvasinės šeimos pamažu vėl susirinks. Dvasia tuomet vėl ras savo dvasinius tėvus, savo dualą, savo dvasinius vaikus (jei tokių prieš nupuolimą turėjo), gimines ir draugus. Žmogus prie šio tikslo artėja, jei jis stengiasi.

Alfred Dalliard

Iš vokiečių kalbos vertė Kasparas Dikšaitis
Pastabos teksto apačioje padarytos vertėjo.
Vokiškas tekstas randamas www.gcg.ch